

**A Veszprém Megyei Bíróság, mint másodfokú bíróság.
2.Pf.20.460/2009/4.szám.**

A MAGYAR KÖZTÁRSASÁG NEVÉBEN !

A Veszprém Megyei Bíróság a dr. Ratkócsay Richárd Ügyvédi Iroda (ügyvédi iroda címe) által képviselt felperes neve (felperes címe) felperesnek - a dr. Baki Lászlóügyvéd ügyvéd címe.) által képviselt alperes neve (alperes címe.) alperes ellen kártérítés megfizetése iránt indított perében a Veszprémi Városi Bíróság 6.P.20.310/2007/34/I. sz. közbenső ítélete ellen az alperes 35. sz. fellebbezése és a felperes Pf. 3. sz. fellebbezési ellenkérelme folytán meghozta az alábbi

Ítéletet:

A másodfokú bíróság az első fokú bíróság közbenső ítéletét megváltoztatja, és a keresetet elutasítja.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 120.000,- (Egyszázhúszezer) Ft első fokú költséget.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az Államnak felhívásra 176.600,- (Egyszázhetvenhatezer-hatszáz) Ft első fokú illetéket.

Kötelezi a felperest, fizessen meg az alperesnek 15 nap alatt 72.000,-

(Hetvenkettőezer) Ft fellebbezési költséget.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

Indokolás:

A felperes keresetében hibás teljesítésen alapuló kártérítés jogcímén 2.943.254 Ft tőke, ennek 2007.január 1-től a kifizetésig járó törvényes késedelmi kamata és a perköltség megfizetésére kérte az alperest kötelezni.

Keresetét azzal indokolta, hogy ingatlana teljes körű felújítását az alperestől rendelte meg. 1997-ben a homlokzati festésben hibák jelentek meg, annak oka az elvégzett vizsgálatok szerint nem a festék hibája volt. A hibajelenség okát azonban az alperes többszöri kérés ellenére nem tárta fel, s bár szóba került a szigetelés hibájának lehetősége is, az alperes erre vonatkozó elismerést nem tett, és azt javítani sem volt hajlandó. Ahhoz - jogainak fenntartása mellett - a felperes sem ragaszkodott, mert úgy gondolta, hogy elég a festés javítása, amit az alperes meg is tett. Felperesnek csak 2006-ban volt elég pénze ahhoz, hogy a hibajelenség okát feltárja amit meg is tett annak okából, hogy 2006. tavaszán a párkány alatt vízfolyás is megjelent. Ezen kívül 1997. és 2006. között észrevehető állapotromlás az ingatlan homlokzatán nem jelentkezett. A kereset összecszerúségét magánszakértői véleményre alapította.

Alperes a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte. A szigetelési munkák és a festésjavítás általa történt elvégzését nem vitatta, a jogviszony létrejöttét az ingatlan festési munkáinak elvégzésére vonatkozóan azonban nem ismerte el. Vitatta, hogy a hibajelenségek oka a magánszakértői véleményben megállapított szigetelési kivitelezési hiba lenne. Mivel a felületképzés kötelező alkalmazási ideje öt év, a hiba pedig a felperes számára 1997-ben felismerhetővé vált, a felperes követelése el is évült figyelemmel arra, hogy azt megszakító jogcselekmény nem történt.

A felperes az elévülési kifogást alaptalannak ítélte hivatkozván arra, hogy a felperesi igény olyan kárigény, amely a kijavítással válik esedékessé, a kijavítás pedig közvetlenül a perindítást megelőzően történt. A magánszakértői vélemény elkészítéséig az elévülés nyugodott is, mert bár a hiba a felperes előtt ismert volt, a hibajelenség okáról csak a magánszakértői véleményből szerzett tudomást.

Az első fokú bíróság közbenső ítéletében megállapította, hogy az alperesnek a felperessel szemben kártérítési felelőssége áll fenn az ingatlanon végzett homlokzati hőszigetelési, valamint festési munkálatok hibáival összefüggésben.

Döntését azzal indokolta, hogy a bizonyítási eljárás adataiból az volt megállapítható, hogy az alperes nemcsak a szigetelési munkák elvégzését, de a homlokzatfestési munkákat is elvállalta és elvégezte. Annak nincs jelentősége, hogy alkalmazott vagy alvállalkozó közreműködésével, mert mindkettőért felel. Ezért e munkák hibás teljesítéséért kártérítési felelősség terheli. Az alperes erre az esetre előterjesztett elévülési kifogása alaptalan, mert az öt éves elévülési határidő a követelés esedékessé válásától kezdődik. A hiba 1998. évi felismerése és kijavítása után az igényérvényesítés 2006. december 12-ig, a szakértői vélemény elkészítéséig nyugodott, mert a felperesnek abból derült ki, hogy mi a hiba oka. Ez pedig az alperes által végzett szigetelési és festési munkák technológiai előírásainak megsértése volt. Mivel erre az időre a követelés elévült, további három hónap állt a felperes rendelkezésére a per megindítására, amit nem mulasztott el. Mivel a szolgáltatott dolog a

teljesítéskor a törvényes és szerződés szerű teljesítésnek nem felelt meg, szavatossági felelősség terhelte, e miatt a hibás teljesítésből eredő kártérítésért is felel, amely nem évült el, és amely alól magát kimenteni nem tudta.

A közbenső ítélettel szemben az alperes jelentett be fellebbezést, és azt elsődlegesen a kereset elutasítására és a felperes perköltségben való marasztalására kérte megváltoztatni elévülés okából. Másodlagosan kérte az ítélet hatályon kívül helyezését megalapozatlanság miatt. Álláspontja szerint az első fokú bíróság iratellenesen állapította meg, hogy a festési munkákra elismerést tett volna, a kártérítési felelősség magánszakértői véleményen nem alapulhat, az elévülés pedig kétség kívül megállapítható. Már az első hiba észlelésekor a felperesnek megvolt a lehetősége arra, hogy a hiba oka megállapítására előzetes bizonyítást kérjen, vagy magánszakértői véleményt szerezzen be. Az a tény, hogy a felperesnek erre 2006-ig anyagi fedezete nem volt, nem tekinthető olyan menthető oknak, amely az elévülés nyugvását eredményezhetné. Sérelmezte, hogy a közbenső ítélet megállapításai elfogult tanúvallomásokon alapulnak, az első fokú bíróságnak az elévülési kifogás miatt bizonyítást nem kellett volna felvennie, és rendelkeznie kellett volna az elévülési kifogás tárgyában.

A felperes fellebbezési ellenkérelmében az első fokú közbenső ítélet helybenhagyását és az alperes fellebbezési költségben való marasztalását kérte azzal az indokkal, hogy a bizonyítási eljárás eredményeképpen kétség kívül megállapítható volt, hogy a felek között teljeskörű, köztük a szigetelési és a festési munkákra egyaránt kiterjedő vállalkozási jogviszony jött létre. Az elévülés nyugodott, mert a laikus felperes a hibajelenség alperesi kivitelezésre visszavezethető okáról, valamint a beázási hibajelenség okáról csak 2007-ben, a magánszakértői véleményből szerzett tudomást. Az alperes által is elismerten a felperes korábban számtalanszor kérte a hiba okának pontos megállapítása érdekében a feltárást, az alperes azt minden ok nélkül megtagadta. Ezért saját felróható és jogellenes magatartására előnyök szerzése végett nem hivatkozhat.

Az elsődleges fellebbezés megalapozott.

A fellebbezés eljárásjogi kifogásaira vonatkozóan a másodfokú bíróság csak annyiban utal, hogy eredményes elévülési kifogás alapján az ítélet rendelkező része a kereset elutasítását kell tartalmazza, míg eredménytelensége esetén marasztalást, vagy közbenső ítélet esetén megállapítást. Ha a kereset nem kerül elutasításra tartalmilag az elévülési kifogás elutasítását jelenti, amely okainak kifejtése az indokolásra tartozó kérdés. Ahhoz pedig, hogy az elévülés kérdésében állást lehessen foglalni, bizonyítási eljárást kell foganatosítani, mert a kötelező alkalmassági idő eltelte rejtett hiba esetén az elévülési határidő eltelte után sem zárja ki az igény érvényesítésének lehetőségét, ha a felperes a jogszabály által megállapított határidőben keresetét előterjeszti. (BH 2006.8.) Ezért az első fokú bíróságnak vizsgálnia kellett azt, hogy a hibajelenség oka az alperes teljesítéskor fennállt-e, és mert az elévülési határidő mindig a teljesítéstől számít vizsgálnia kellett azt is, hogy a kereset előterjesztéséig több mint öt év eltelte ellenére az igény az elévülés nyugvása vagy megszakadása okából érvényesíthető-e.

A magánszakértői vélemény megállapította, hogy a festési hibajelenség, valamint a vízfolyási hibajelenség oka az alperes által végzett nem megfelelő szigetelés. E munka tekintetében az alperes a jogviszony létrejöttét nem vitatta, ezért a tanúk vallomásától függetlenül az e körben tett első fokú ítéleti megállapítás helyes. A tanúk elfogultságára az első fokú eljárás során nem is hivatkozott, az pedig, hogy számára kedvezőtlen vallomást tettek elfogultság megállapítására nem ad alapot. Az alperes azt vitatta, hogy a szigetelés hibás lett volna, azt azonban nem volt hajlandó megjelölni, hogy az e körben készített magánszakértői vélemény megállapításaiból mit vitat. Ez a jóhiszemű pervitel szabályaival össze nem egyeztethető magatartás, amely miatt az első fokú bíróság az általa kiadott figyelmeztetés után és igazságügyi szakértő kirendelése nélkül - amelyre egyébként indítvány sem volt - jogszerűen állapította meg, hogy a hibajelenség oka az alperes által nem megfelelően végzett szigetelés. Mivel a hibajelenség ezzel kétség kívül ok-okozati összefüggésben áll, a hiba kijavítása pedig költséggel jár, az alperes kártérítési felelőssége alól az esetben mentesülhetett, ha az elévülési kifogása megalapozott.

A szolgáltatás hibájában álló kárigény esedékessége a hibás teljesítés időpontjával azonos, mivel a jogosultnál azzal keletkezik kár, hogy a teljesítéskor értékcsökkent (hibás) dolgot kapott. Az elévülés nyugvása szempontjából annak van jelentősége, hogy a jogosult mikor ismerhette fel kétséget kizáró módon a hiba jellegét, volumenét és összegszerű kihatását. A menthető ok megszűnésétől számított egy év leteltével a kártérítési igény elévül (BDT2007.1708).

A hibás teljesítésből eredő kártérítési igény elévülési határideje a munka átadásakor megkezdődött és 1997. május végéig nyugodott, mert felperes akkor szerzett tudomást arról, hogy a hibajelenség oka nem az általa beszerzett és felhasznált anyag minőségében keresendő. Ebből következően kizárólag kivitelezési hiba lehetett, amelyet a felperes állítása és a lefolytatott bizonyítás eredményeként megállapíthatóan kizárólag az alperes végzett. Az alperes a felmerült szigetelési hiba lehetőségét nem ismerte el, azt nem is javította, így önmagában a festés kijavítása a hibás teljesítés körében létrejött megállapodás létét nem eredményezi. Ezért nincs jelentősége annak az egyébként sem bizonyított állításnak, hogy a felperes a javítást jogfenntartás mellett fogadta el. 1997. májustól kezdődött a felperes igényérvényesítésének szavatossági határideje, amellyel nem élt. A kártérítési igény a nyugvás idejével meghosszabbodott, így az elévülés határideje 2002. május 26-án letelt. A felperes részéről a Ptk. 327. § (1) bekezdésében foglalt elévülést megszakító jogcselekmény nem volt megállapítható, mert kijavításra vagy kártérítésre irányuló írásbeli felszólítást az alpereshez nem intézett, megegyezés a felek részéről nem történt, a hibás teljesítést az alperes nem ismerte el, a követelés bírósági úton való érvényesítésére pedig jóval az elévülési határidő leteltét követően került sor.

Az elévülés határidő alatt a felperes a hibás teljesítésből eredő kártérítési igényét érvényesíthette volna, mert az 1997. május 26-ig rejtetten meglévő értékcsökkenés mint vagyoni hátrány, az azt okozó személye és annak volumene a felperes előtt kétség kívül nyilvánvalóvá vált. A felperesnek laikusként nem kellett azt tudnia, hogy

az alperes milyen kivitelezési hibákat vétett, mint ahogy azt sem, hogy mennyi a kijavítás várható költsége, hisz nincs annak akadálya, hogy a kereset összegszerűségét a bizonyítékok ismeretében a felperes bármikor felemelje. Ezért 2002. május 26-án a felperes perbeli igénye elévült. Ezen nem változtat azt a tény sem, hogy a párkány alatti vízfolyás csak 2007-ben jelentkezett, mert ugyanannak a szigetelési technológiai hibának egy másik jelensége. Mivel a hibás teljesítés folytán elszenvedett kár (értékcsökkent szolgáltatás) megtérítésének igényét a felperes az időmúlás következtében elveszítette, a keresetnek nincs jogalapja, ebből következően a kár összegszerűsége sem vizsgálható.

A fentiek alapján az első fokú bíróság abban tévedett, hogy a hiba felismerését követően az elévülés nyugodott volna a magánszakértői vélemény megismeréséig, és annak megismerése után a felperes a keresetét határidőben előterjesztette. Az elévülés nyugvása ugyanis a hiba felismeréséig vagy az igény érvényesítését gátló akadály fennálltaig tart, nem pedig a felismerést követően kezdődik. Perindítást gátló akadály pedig az előzőek miatt nem volt.

A fenti indokok miatt a másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes hibás teljesítésből eredő megalapozott kártérítési igénye elévült, amely az alperes elévülési kifogása miatt bírósági úton nem érvényesíthető. Ezért az első fokú közbenső ítéletet a Pp. 253. § (2) bekezdése alapján megváltoztatta, és a keresetet elutasította.

Az alperes fellebbezése eredményre vezetett, ezért a Pp. 239. §-a alapján alkalmazandó Pp. 78. § (1) bekezdése szerint a felperes perköltséget köteles fizetni, azon belül az Államnak a le nem rótt első fokú eljárási illetéket, míg az alperesnek az előlegezett fellebbezési illetéket és a 32/2003. (VIII.22.) IM. sz. rendelet 4/A § (1) bekezdése, továbbá a 3. § (2) bekezdés a) pontja és (5) bekezdése szerint megállapított első- és másodfokú ügyvédi munkadíjat.

Veszprém, 2009. május 28.

Dr. Horváth Györgyi s.k. a tanács elnöke
Csabai Gyöngyi s.k. előadó bíró
Pongrácz Emma s.k. bíró